

Perspektiv

AKKURAT NÅ

Sjuk

Å snakke med mamma i telefonen er noen ganger som en hard og effektiv psykoanalytisk dobbeltseanse. Begge snakker og snakker, hører egentlig ikke på hverandre, og finner ut av masse greier om våre egne liv hver for oss.

Jeg snakka om at jeg egentlig hadde begynt å like den derre singeltilværelsen ganske godt nå som høsten hadde blåst vekk all den forventninga om å være ute i sola halvnaken og drita hele tida med daglige walk of shames. Nå er det liksom greit å sitte aleine hjemme og se på «Gilmore Girls» i Toy Story-pysj og ta fotbad. Jeg gleda meg over denne innsikten i et sekund eller to mens mamma snakka om en forfremmelse hu hadde fått eller no, jeg husker ikke helt.

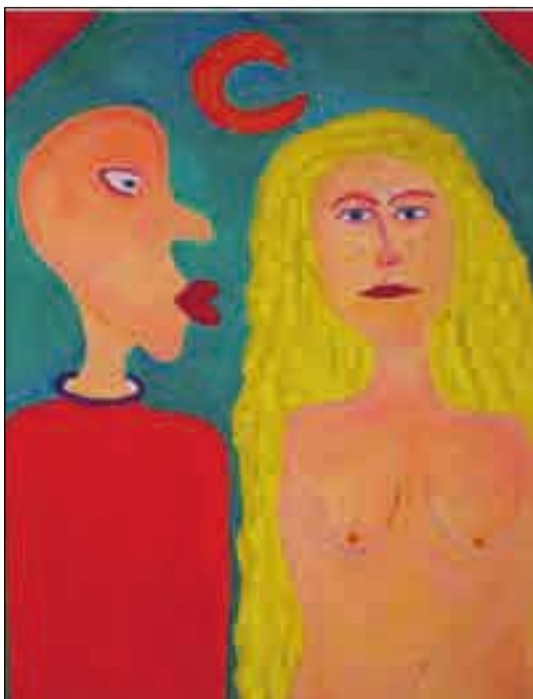
Min egen mor hørte kanskje ikke på det jeg sa, men det gjorde kroppen min. Den samme kroppen som er bleikfattig på nærhet og kjærlighet og trygler meg om å ikke være så himla loner.

Kroppen bare: Jeg hører hva du sier, men husker du hvordan det er å være aleine og sjuk? Dagen etter lå jeg der i sofaen med tett hue, muldvarpøyne og så manflu at det kjentes ut som å føde gjennom bihulene. Altså, jeg har aldri født, men jeg tror det er en ganske lik følelse.

Jeg måtte gå på butikken SELV og kjøpe paracet og kleenex med balsam SELV, lage meg te SELV og hente dyna fra soverommet og inn på sofaen SELV, kjøpe mat på foodora SELV og gå helt bort til gangen for å ta imot maten, finne episoden der Rory dumper Dean for Jess, spise sushien liggende i vater, kaste restene i restsøpla, sinnagråde av at Rory fortjener så mye bedre enn både Dean og Jess, ringe inn sjuk til jobb som jeg slipper å dra til, men likevel får betalt for HELT SELV.

Mamma blir sikkert kjempestolt av meg så fort hu ser at jeg har ringt 27 ganger.

Amøbe

Natvig Ut september kan du se Pia C Holtén Natvigs utstilling «Ser du meg nå?» på Smia Galleri i Opplandsgate 19 på Vålerenga i Oslo.

Øyeblikket da du blir voksen

Det kan være vanskelig å skille voksne fra barn. Enkelte voksne oppfører seg jo mer som barn enn ekte barn. De er glade i ubrukelige leketøy som Ferrarier og yachter, men når de krangler kan det rent faktisk bli krig.

Mange flinke folk har prøvd å finne ut av *når* man går fra å være barn til å bli voksen. Sannsynligvis først ute, var Jesus, som ved siden av å grunnlegge verdens mest populære religion også skal ha oppfunnet konfirmasjonen, for å markere overgangen fra barn til voksen. Slett ikke dumt! 14-15-årsalderen svarer til både kroppslige endringer og et økt sosialt ansvar: Fra å gå ut med søpla, klipper man nå gresset.

Men som så mange andre av kristendommens tradisjoner, har konfirmasjonen mistet sitt alvor og blitt til ren kommers. Før var man fornøyd om man fikk en skje og en bibel, nå ligner det mer på et mafiabryllup der mengder av konvolutter diskret veksler hender. Og at dagens konfirmanter ikke kan regnes som voksne, det sier seg vel selv. Så: godt forsøk Jesus, men ikke godt nok!

Det var derfor et friskt pust da

legevitenskapen kom på banen med *puberteten*. Med puberteten defineres overgangen fra barn til voksen ut fra en periode i tenårene da store endringer i kroppen finner sted. I korte trekk, går man fra å være et barn til også kunne lage dem. Ja vel, dette er da en definisjon jeg kan leve med. Eller, det var det, inntil legevitenskapen ombestemte seg og fant ut at deler av hjernen som kontrollerer impuls ikke er ferdig utviklet før i tyveårsalderen.

Tror jeg bare venter på den neste store greia, jeg. For egen del strakk verken konfirmasjon eller pubertet til. Overgangen kom først da varmerekordene trakk meg med magnetisk kraft til Frederikkeplassen på Universitetet i Oslo, og jeg i en alder av 28 år ga meg

hen til Solo-isens fristelser. Hele livet har jeg presset febrilsk for å få isen ut av pappen, men denne gang ventet jeg med likegyldig tålmodighet. Så, etterfulgt av et håndfast grep, gled isen friksjonsløst ned i min munn og etter det som følte som nanosekunder var isen ferdig fortært.

Hva hadde skjedd? Sommeren hadde frigjort rom for en vekst som tidligere ble holdt tilbake av hverdagens tøylar. Tross tidens udelelighet og sommerens korte scenetid i skuespillet mitt liv, var endringen altomfattende: Jeg hadde gått fra å slikke isen til å tygge den. Sensitiviteten i tennene var borte. Lommeboken var omsider fet og uavhengig nok til at isen fra å ha vært et luksus nytt på nåde – forbeholdt de mest spesielle anledninger – var nå en integrert del av jobblunsjen. Fra denne perfekte stormen av faktorer som utgjorde premissene, fulgte konklusjonen med logisk nødvendighet – jeg hadde omsider blitt voksen.

Sigbjørn Løland Bore,
endelig voksen

sigbjorn.loland.bore@gmail.com

Man kan bruke de fiffigste tilbud for å hanke inn kunder. Eller så kan man gjøre som baren Hub Stadium i Michigan: Tilby økseasting. På denne baren kunne man inntil nylig ta seg en øl og kaste øks på mål. Riktig nok skjedde økseastingen i avlucker, men bevilgningsmyndighetene var likevel ikke positive og stengte sjappa.